

Five Pretty Things

From Christopher
& Michael Clayton

KRASA, KTORÁ BOLI...

NETFLIX

NETFLIX ORIGINAL SERIES

Krása, ktorá bolí

*Tiny
Pretty
Things*

Krása,
ktorá bolí

Sona Charaipotra a Dhonielle Clayton

slovar

HarperCollins Publishers
Text copyright © 2015 Sona Charaipotra and Dhonielle Clayton
Translation © Jana Vlašičová 2020
Czech edition © Vydavatelstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava, 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Tiny Pretty Things*, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve HarperCollins Children's
Books, a division of HarperCollins
Publishers, 195 Broadway, New York NY 10007
v roku 2015, preložila Jana Vlašičová
Zodpovedná redaktorka Jana Lučeničová
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
Vydalo Vydavatelstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava, 2020

Cena uvedená na obálke je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-4481-3
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

Pre Navdeep – za všetky naše spoločné kúzla (a vyvážanie).

Cassie

VŽDY SA PRI TOM CÍTITE, akoby ste išli zomrieť. Minimálne zo začiatku. Svaly sa vám napnú a pália, až kým nemáte pocit, že už-už prasknú. Bojíte sa, že sa vám vyklbia bedrové kosti. Chrbtica sa vám natahuje a otáča do nepredstaviteľných polôh. Žily v rukách vám opúchajú, pulzuje v nich krv. Prsty na rukách sa trasú a vy sa ich napriek tomu snažíte držať pevne a s gráciou. Prsty na nohách máte stlačené do akejsi ružovej hmoty, vďaka čomu máte chodidlá pokryté nespočtým množstvom pľuzgierov a jaziev.

Napriek tomu vyzeráte nádherne, a akoby vás to nestálo žiadnu námahu. Teda dúfam. Pretože len na tom záleží.

Zo sály B sa dnes stalo totálne akvárium a ja by som si pria-la, aby tie tri sklenené steny úplne zatemnili alebo zakryli. Cítila som na sebe Lizin pohľad – prepaľoval ma aj cez sklo, na ktoré mala pritlačenú tvár. Vedela som, že po tom túži – dokonca zrejme viac ako ja, to však neznamená, že si to aj zaslúži. Bude všade vyhlasovať, že som mala šťastie a protežujú ma, pretože byť neterou pána Lucasa má svoje výhody. Bette mi prezradila,

že také čosi včera večer v opitosti spomenula. Ja som však vedela, aká je pravda – zaslúžim si to.

Morkie štekala povely na dievčatá v zbore, potom sa otočila ku klaviristovi, aby mu – úplne zbytočne – pripomenula tempo, v ktorom sa poniesie jarný balet – *Sylfida*. Bola som jedinou šiestačkou, čo má v balete sólo, a hoci sa ostatní tvárili, že sa z toho tešia so mnou – teda aspoň väčšina –, každé moje zlyhanie by si vychutnali. To potešenie im však nedoprajem, hoci je veľmi ťažké byť najmladšia. Keď sa ma nedávno jedna zo zboristiek opýtala, či mám pätnásť, takmer som zaklamala, že už mám sedemnásť alebo osemnásť – rovnako ako ony. Sledovala som, ako sa ostatné tanečnice krútia v piruetách, a držala som tvár rozťahnutú do úsmevu. Nesmiem o sebe pochybovať. Nesmiem dať najavo, aké je to ťažké. Svaly ma boleli a žalúdok mi skrúcalo, pretože bol prázdny a ráno mi pripomenul včerajšiu bujarú zábavu. Nemala som sa dať Bette nahovoriť na alkohol. Teraz za to draho platím.

Hudba zrazu stíchla, Morkie sa vzpriamila nad Sarah Tarkashiovú a nútila ju znova a znova opakovať otočku, zatiaľ čo na ňu po rusky vrieskala, akoby jej Sarah rozumela. Sarah sa jej podriadila, ale zdalo sa, že Morkie to ešte viac rozčuľuje. Sarah je moja náhradníčka z ôsmeho ročníka. Ôsmačka by mala mať hlavnú úlohu – je to príležitosť, šanca, že si vedúci súboru všimnú jej talent a ponúknu jej angažmán.

Cez prestávku som využila každú sekundu, aby som si celú variáciu prešla v hlave, pripomenula si hudbu. Morkie postupne prechádzala celú choreografiu a klopkala po dlážke balerínkami s malými podpätkami. Hoci bude mať o chvíľu sedemdesiat, stále je stelesnením elegancie – skutočnou *danseuse russe*.

Betty sa prešmykla cez dvere tak, aby sa za ňou zabuchli. Chcela mi dať vedieť, že prišla. Neznášala som, že vždy nájde spôsob dať mi najavo svoju prítomnosť, ale nemohla som jej to

povedať. Všetci sa za ňou obrátili – svätožiara blond vlasov, pevne stiahnutých do uzla, tanečná sukňa vznášajúca sa okolo nej ako cukrová vata, dokonale nanesený ružový rúž. Prikázali jej, aby si našla miesto niekde vzadu, a tak sa usadila rovno pri taškách tanečníc. Klebetilo sa, že miesto v štúdiu – aby mohla lepšie študovať tanečné roly – jej zabezpečuje štedrá finančná podpora jej matky, ale neodvážila som sa jej opýtať, či je to pravda. Správala sa neskutočne láskavo a ochotne. Bránila ma pred Liz a ostatnými, keď som sa sem dostala, prezradila mi, ako to na škole chodí, a zastráňovala ostatné dievčatá, keď mi robili zle.

Len chvíľku po nej vošiel Will. Ryšavé vlasy mal nagéľované, na tvári dokonalý mejkap. Poslal mi vzdušný bozk a zamával. Dnes ráno nám oznámili, že bude náhradníkom môjho tanečného partnera. Posadil sa dozadu k Bette.

Morkie ma zavolala do stredy sály. Začala hrať hudba – ľahučko, nerušene a pokojne. Zvyčajne som sa ňou dala strhnúť, noty ma odniesli preč a ja som už nebola sama sebou – pohyby rúk a nôh ma premenili na lesnú vílu, motajúcu hlavy Škótom. Dnes som zostala príliš prepojená so svojím privysokým nehybným telom. Cítila som, ako sa mi natahujú všetky svaly – klzala som sa po dlážke a snažila sa, aby bol každý krok dokonalý.

Pristihla som sa, ako sa pozerám dolu na značky na dlážke a počítam si do rytmu hudby. Pokúšala som sa nemyslieť na všetky pohyby tvoriace tanečnú variáciu. Staré zvyky. Zlozvyky. Mala by som to už celé poznať naspamäť. Hovorila som si, že som ľahká ako pierko, ale nohy som mala ťažké a ruky zdrevené.

„Viac, viac!“ kričala Morkie a hlas sa jej odrážal od zrkadiel. Cítila som, ako mi z tváre mizne úsmev. V jej prítomnosti som strácala všetku gráciu. Sebavedomie sa zo mňa vyplavovalo spolu s potom. Scott na mňa čakal vľavo. Priskackala som k nemu, podala som mu ruku a on si ma pritiahol k sebe.

Morkie na mňa cez hudbu zvrieskla:

„Usmievaj sa! Si doňho zaľúbená!“

V zrkadle som zachytila svoj strápený výraz. Keď ma Scott chytil okolo pása, pripravený zodvihnúť ma do vzduchu, stiahlo mi žalúdok.

Morkie zamávala rukami vo vzduchu. Zastali sme uprostred pohybu.

„Máš byť zaľúbená. Kde to je? Kde to je?“ spýtala sa a vypo-klonkovala ma zo stredu sály. „Urobili sme chybu pri výbere, Cassandra?“ Jej slová zneli ostro vďaka ruskému prízvuku – ako malé nožíky zarezávajúce sa mi do tela. „Ukáž nám to! Ukáž nám, prečo sme vybrali práve teba!“ Potom ma kostnatou rukou odohnala nabok.

Na moje miesto sa postavila Sarah, aby si so Scottom precvičila zdvíhačku, ktorú som ja nedokázala urobiť. Presviedčala som sa, že je to v poriadku, že to tak malo byť. Obaja tanečníci sa musia naučiť, ako dvíhať Sarah aj mňa. Len pre istotu. Frustrovaná som sa presunula do zadného rohu miestnosti k Bette a Willovi.

„Tak a máš to,“ začula som ju, ale keď Will zbadal, že sa k nim blížim, umlčal ju.

„Ahoj, náročný začiatok, čo?“ uškrnul sa a potľapkal miesto vedľa seba, aby som si prisadla.

Zadržala som dych a z hornej pery si utrela kropaje potu. Keď si ma Bette premerala ľadovými modrými očami, zaliala ma ťažoba a bola som z toho úplne mimo. Will sa na mňa smutne pozrel – ako na šteňa, ktoré niekto práve odkopol.

„Neber si to tak,“ zašepkal. „Morkie je netvor.“

„Si v pohode?“ spýtala sa Bette s úsmevom, ktorý bol úprimný len sčasti.

„Netuším, kde sa to všetko podelo,“ odvetila som a zavrela oči. Ponaťahovala som si svaly. „Včera bolo všetko v pohode, keď ste videli.“

„Vyzerala si, akoby si sa ho bála,“ povedal Will s očami upretými na Scotta, sledujúc každý jeho pohyb. „Nie si doňho trochu buchnutá?“

„Mám predsa frajera,“ vyštekla som, hoci som to tak nemyslela. Keby som tak mohla tancovať s Henrim, ale chodí do školy v Paríži. Jemu totiž dôverujem. „Prepáč, len neviem prísť na to, čo sa so mnou deje.“

„Hm, tipovala by som to na dôsledky alkoholu,“ dodala Bette opatrne. Pripomenula mi tým, ako mi neprestajne dolievala drahé víno, ktoré napriek mojím protestom brala zo zásob svojej mamy.

„Mala som ísť potom rovno spať,“ pritakala som, keďže som bažila po nejakom vysvetlení.

„A nešla si?“ Čelo sa jej zaplnilo vráskami.

„Niekedy tancujem aj neskoro v noci, aby som si všetko upratala v hlave a mohla zaspať,“ položila som si ruku na čelo a v duchu sa pýtala, prečo som to prezradila. Bette som však mohla veriť. Hoci som o nej spočiatku pochybovala, Alec ma o tom ubezpečil. A Will je Alecov najlepší kamoš. Trochu som sa posunula a pritlačila si chrbát na presklenú stenu do ulice. Teplo slnečných lúčov rozpustilo chlad, ktorý sa mi usádzal v žalúdku. Hoci už bola jar, triasla som sa. „Čo mám robiť?“

Bette a Will si vymenili pohľady. Vedeli, čo Morkie chce. Na tejto škole študovali už celú večnosť. Vedeli, čo by ju potešilo.

„Musíš sa dať dohromady,“ povedala Bette, zberajúc neviditeľné žmolky zo svojho dokonalého svetříka. „Morkie neznáša scény ani ospravedlnenia.“ Potom sa začala natahovať, akoby ju mali každú sekundu zavolať na parket. Akoby mala dôvod tu byť. „A nesmieš toľko piť.“

„Au, Bette,“ bránil ma Will.

Snažila som sa, aby na mne nebolo vidno, že ma to šokovalo.

„Vlastne som nikdy predtým alkohol nepila,“ zašepkala som. Ak to Bette prekvapilo, nedala to najavo. Aj tak to bolo

ponižujúce. Kým som sa presťahovala do New Yorku za bratrancom Alecom a jeho rodinou, celý môj život bol len tanec, škola a posedávanie na gauči so svojou britskou domácou, čakajúc na telefonát alebo správu od Henriho. New York je úplne iný ako Londýn.

„Nevedela som, že mi to tak rýchlo stúpne do hlavy.“ Rada by som vinu hodila na Bette – za to, že ma nútila piť víno, ale neurobila som to. Bola totiž asi mojou jedinou priateľkou v New Yorku a nechcela som to pokaziť.

„Každý deň nie je nedela,“ potľapkal ma Will po nohe, akoby mi to malo nejako pomôcť.

Cítila som, ako sa mi oči plnia slzami. Oblizla som si z pier jahodový lesk a v hlave mi okamžite zaznel mamin káravý hlas s tým, že to robia iba malé decká a mám sa správať ako dáma. Pozrela som sa ponad plece a sledovala Sarah Takahashiovú a Scotta v dokonalej zdvíhačke, ktorú som ja tak zbabrala. Morkie žiarila od šťastia.

„Neboj, Cassie,“ povedala Bette. „Will ti pomôže, aby si na javisku zapôsobila. Zachráni ťa, tak ako vždy zachránil mňa.“ Výraz *zachráni ťa* ma zasiahol plnou silou. Willove oči poskakovali po sále, akoby sledoval muchu.

Bette ku mne vyslala oslnivý úsmev – taký široký, že jej odhalil všetky zuby. Rovnako dokonalý ako ona sama. Znova ma zavolali na parket a spolu so mnou aj Willa. Cítila som, ako Bette uprene sleduje Willa, zatiaľ čo nám Morkie ukazuje ďalšiu časť choreografie. Precvičovali sme všetky pohyby postupne s neznesiteľnou presnosťou. Trvalo takmer hodinu, kým sa mi ich podarilo zopakovať tak dokonale, ako to Morkie chcela, a až potom nám dovolila, aby sme to skúsili sami. Nakoniec som sa postavila do stredu sály, pripravená ukázať, čo som sa naučila.

Pripravovala som sa na tanec, pokojne čakala na začiatočný akord. Zbavila som sa obáv, strachu z kritiky, prestala som si

všímať tváre pritísnuť na sklo. Videla som Willa, ako na mňa čaká, a predstavovala si, že je to Henri. Urobila som prvé kroky, vložila som sa do hudby, každý pohyb ruky ladil s tempom hudby. Skákala som, krútila sa, vyskakovala a ladne sa kĺzala vzduchom. Dostala som sa až k Willovi.

„Musíte ísť presne na hudbu,“ skríkla Morkie.

Willove ruky našli môj pás a dali ma do zdvíhačky. Právě plece sa mu zaborilo do môjho zadku, no napriek tomu sa zdalo, že ma nesie s ľahkosťou.

„William, ona nie je škatuľa,“ napomenula ho Morkie. „Je to drahokam, takže ju tak aj nes. Ladne a s ľahkosťou.“

Aby ma udržal, zaboril mi prsty do bedier.

„Krása, krása,“ prekričala Morkie hudbu. „Úsmev, Cassandra!“

Snažila som sa čo najviac usmievať. Sledovala som sa v zrkadle a sústredila sa na inštrukcie. Dostali sme sa na miesto, kde sa mal Will – so mnou v náručí – ukloniť. Pomaly, opatrne a ladne. K tomu však už nedošlo. Will ma neudržal, zakolísala som sa, a hoci som sa snažila udržať rovnováhu, bolo neskoro. Akoby zrazu nemal ruky. Nepodarilo sa nič z toho, čo sme precvičovali. Keďže som stratila oporu, pravá noha mi spadla.

Zvalila som sa, akoby som prepadla cez útes. Zdalo sa mi, že padám akosi pridlhho.

1. DEJSTVO

Jesenná sezóna

1.

Bette

VRAVÍ SA, ŽE OČAKÁVANIE JE NIEKEDY KRAJŠIE ako samotná udalosť, preto som si chcela užiť každú chvíľu čakania. Pán K. však nemal času nazvyš. Zleteli sme sa okolo neho vo vstupnej hale Amerického baletného konzervatória a čakali na jeho výročný prejav o *Luskáčikovi*, po ktorom nám mal prezradiť obsadenie. Dvakrát do roka – vždy na jeseň a jar – dostali študenti príležitosť zastúpiť počas jedného večera tanečníkov baletného súboru v Lincolnovom centre, aby si vyskúšali, čo ich v budúcnosti čaká.

Ten kus papiera vypovedal o tom, aký význam podľa Americkej baletnej spoločnosti, pre ktorú akadémia vychováva tanečníkov, vlastne máme. A ja som bola významná. S Alexom sme sa držali za ruky a ja som nedokázala potlačiť úsmev. O chvíľku by sa malo moje meno vynímať vedľa postavy Cukrovej víly a môj život by sa konečne rozbehol naplno.

Videla som, ako tú rolu tancovala moja staršia sestra Adele pred šiestimi rokmi, zatiaľ čo ja som tam poskakovala ako anjeli so zlatými krídlami a s perami natretými maminým rúžom. Vtedy očakávanie nebolo lepšie ako skutočnosť. Vtedy som ako

to najlepšie vnímala teplo reflektorov na svojej pokožke, prítomnosť ľudí v hľadisku a dokonalé načasovanie s ostatnými malými baletkami. Najlepšie boli hryzúce pančuchy, sladká kovová vôňa spreja na vlasy a ligotavá čelenka na jemných detských vláskoch. Trblietky roztrúsené na lícach. Najlepšia bola tá nervozita, skôr ako sme vyšli na javisko, a záplava radosti, keď sme z neho zišli. Najlepšie boli kytice kvetov, bozky na líca od mamy a to, ako ma otec zdvihol do vzduchu a povedal, že som jeho princezná.

Vtedy bolo všetko najlepšie.

Vchod do školy bol zamknutý. Až taká dôležitá bola reč pána K. Pozrela som sa ponad plece a cez veľké okná zazrela opár ľudí s červenými nosmi, zababušených v kabátoch v chladnom októbrovom vzduchu. Tlačili sa na schodoch a na námestí Rose Abney – pomenovanom po mojej starej mame. Dvere otvorila až po skončení príhovoru pána K. Dovtedy tam budú musieť mrznúť.

Pán K. si pošúchal udržiavanú briadku a ja som vedela, že je pripravený začať. Vďaka Adele a sólistkám baletu som už dokonale rozoznávala všetky tieto signály. Ešte viac som sa vystrela, chytila Aleca okolo krku a poštekli ho na mieste, kde mu sexy blond vlasy dopadali na pokožku. Uškrnul sa rovnako ako ja – obaja dokonale pripravení zasiať dôležité roly v balette.

„Teraz to príde,“ zašepkala som mu do ucha. Opäťoval mi úsmev a pobozkal ma na čelo. Tiež bol z toho celý hotový a ja som vedela, že odteraz budem opäť všetko na balette zbožňovať. V konkurze sme obaja uspeli. Pamätám sa, aká bola Adele až trápne šťastná, keď tancovala rolu Cukrovej víly, a ako ju tá rola vystrelila zo školy rovno do súboru. Snívala som o tom istom. Nikto mi nestál v ceste. Dokonca aj Liz sa tento rok trochu trápila. Nikto nedokázal to, čo ja.

Spustila som ruku pozdĺž tela a stisla Aleca o čosi silnejšie. Alecov najlepší a môj bývalý priateľ Will na mňa hrozne zazerá. Žiarlil.

Rodičia a súrodenci stojaci za záplavou študentov v čiernych trikotoch sa utíšili.

„Vaša rola v *Luskáčikovi* nie je len odrazom vašej techniky,“ začal pán K príhovor. Náš baletný majster rozprával pomaly, akoby sa o slovách rozhodoval tesne pred tým, ako ich vyslovil, napriek tomu, že sa jeho reč každý rok opakovala. Dávala som však pozor, akoby som ju ešte nikdy nepočula. Pán K. patril medzi najrozvážnejších ľudí na svete. Stretli sa nám pohľady a ja som vedela, že môj osud je spečatený. Nemôže to byť náhoda. Skrátka nemôže. Trochu som naklonila hlavu, aby som mu prejavila rešpekt, ale aj tak som nedokázala zadržať kútiky úst krútiace sa nahor.

„Základom baletu je technika, ale tá ožíva vďaka osobnosti tanečníka. V *Luskáčikovi* má každá rola svoje nezastupiteľné miesto a je dôležitou súčasťou celého baletu – a presne preto kladieme veľký dôraz na výber roly, ktorá je pre vás dokonalá. To, kým ste, sa odráža vo vašom tanci. Som si istý, že si všetci pamätáme, ako Gerard Celling minulú zimu zatancoval Myšieho kráľa alebo ako Adele Abneyová odtancovala postavu Cukrovej víly. Išlo o kľúčové vystúpenia, ktoré odhalili ich úžasnú techniku, ako aj radosť z pohybu a jeho krásu. Študenti zrazu prestali byť študentmi a premenili sa na umelcov – keď ako húsenice opúšťajú svoje kukly a stávajú sa tým, na čo boli predurčené – motýľmi.“

Pán K. nás nazýval motýľmi. Nikdy o nás nehovoril ako o študentoch, tanečníkoch, atlétoch ani balerínach. Keď sme končili školu, najlepšiemu tanečníkovi vždy venoval diamantový prívěsok v tvare motýľa – Adele si ten svoj dávala dole iba pred predstaveniami.